

Martina Čufar nehala tekmovati

✍️ Tomaž Jakofčič

Na zadnji lanski tekmi za slovenski pokal v športnem plezanju je uradno končala svojo bogato tekmovalno kariero najboljša slovenska športna plezalka doslej, Martina Čufar. To še zdaleč ne pomeni, da bo Martina nehala plezati, ravno nasprotno: še bolj se bo lahko osredotočila na plezanje v skali, ki ga ima najraje. Zato se bomo tokrat ozrli le na njeno tekmovalno pot.

Martina v kopici športov, ki jih je preizkusila, sprva nikakor ni mogla najti tistega pravega, ki bi se mu predala z vsem svojim bitjem, kot zahteva resno ukvarjanje s športom. Prelomnica je bil planinski tabor, ki se ga je udeležila kot tretješolka. Takrat je ugotovila, da ji godi gibanje v vertikalni, da ji je plezanje všeč. Vpisala se je v alpinistično šolo – plezalnih takrat še ni bilo – in pri dvanajstih letih (kako smešno se to danes sliši) naredila izpit za alpinističnega pripravnika. Takrat je plezanje postalo rdeča nit njenega življenja. Za pravi začetek tekmovalne kariere šteje svoje prvo tekmovanje decembra leta 1990. Naslednje leto se je začel slovenski pokal v športnem plezanju tudi za mlajše kategorije. To je bil zanj začetek resnega treninga, tekmovanj in tudi stalnih zmago slavij. Na začetku je bila prva v svoji kategoriji, leta 1994 prvič tudi državna prvakinja. Doma ji v devetdesetih letih prejšnjega stoletja ni bilo para. V svetovnem merilu je prvič osvojila točke za svetovni pokal leta 1997, s tretjim mestom v skupnem seštevku pa je zasijala dve leti pozneje. Poskusila se je tudi v alpinizmu, preplezala je namreč nekaj znamenitih smeri v severni triglavski steni ter več večno popularnih zaledenelih slapov, a se, kot je sama rekla, v alpinizmu, še posebno v ledu in snegu, ni počutila najbolj doma.

Najuspešnejše tekmovalno leto v njeni karieri je bilo brez dvoma leto 2001. Štirikrat je stala na najvišji stopnički, postala svetovna prvakinja v švicarskem Winterthuru in sezono končala na prvem mestu svetovne jakostne le-

Na zadnji Martinini tekmi.

📷 Marjeta Ekar

stvice. V naslednjih letih se je sicer še vedno redno uvrščala med prve tri na tekmah za svetovni pokal, vendar ne tako zanesljivo kot dotlej. Konkurenca je z leti postajala vse bolj izenačena. Potem je prišlo prelomno leto 2003. Tragična nesreča njenega očeta, ki je bil eden najpomembnejših opornih stebrov na njeni športni poti, je bila eden izmed vzrokov za ugašanje njene tekmovalne vneme. Ostale pa so skalne stene. Za te ima motivacije in žara še vedno več kot dovolj. Martina sodi v elitno, maloštevilno družbo deklet, ki jim je uspelo preplezati športnoplezalne smeri z oceno 8c ali več. Prav pred kratkim ji je uspelo tretji na splošno (in prvi izmed deklet) preplezati eno novejših in verjetno najmikavnejših smeri pri nas, 55 m dolgo Bitko s stalaktiti (8b+) v Veliki osapski steni. Martina torej ostaja športnica z veliko začetnico in v vrhunskem športnem plezanju še zdaleč ni rekla zadnje besede. ●